

Niin vaatimatonta

Lentokoneessa viereeni keskikipenkille pyrkii hieno saksaa puhuva nainen. Nostan hänen kassinsa ja jakkunsa hellästi hyllylle. Hän kiittää herttaisesti.

Rupeatte juttulemaan sitä kuuluisaa smooltolkkia, mutta vähitellen puhe kääntyy oikeaksi asiaksi. Kieli luistaa jostakin syystä tavallista liukkaammin. Selviää, että rouva on käynyt katsomassa miestänsä, joka työskentelee lyhyellä komennuksella Suomessa. Hän siis varmaan tietää normaalia enemmän maastamme. Että nyt vähän varovaisemmin.

Leidi ihmettelee, kuinka puhun niin sujuvasti saksaa. Vastasin, etten ollenkaan. Löytyy monia elämänaloja, joilla en pärjää ollenkaan. Kuten fauna ja flora. Ja vielä surkeammalta tuntuu, koska en hallitse monia ruokailuun liittyvät käsitteitä alkuunkaan. Se kun olisi sitä sivistystä.

Rouva ponkaisee melkein pystyyn ja toteaa vihaisesti, että miksi te suomalaiset aina sanotte osaavanne sitä tai tätä vain vähän. Jos amerikkalainen osaa sata sanaa saksaa, hän julistaa puhuvansa sujuvasti, vaikka heti tervehdysten jälkeen vaihdetaankin jenkiksi.

Todellakin, me suomalaiset emme lupaa liikoja. Tämä pätee erityisesti työasioissa ja varsinkin tekniikassa. Voin syvän ja pitkän kokemukseni perusteella vakuuttaa, että sellaisesta asiakkaamme tykkäävät. Saavat suunnilleen mitä ostavat. Emme ehkä sieppaa huippukauppoja mutta kauppoja kumminkin.

Latinot lupaavat heti surutta täydellisen ratkaisun, mutta mitään ihmeellisempää ei kuitenkaan seuraa. Tokkopa vimstaikkarit edes toimivat. Kuin väittäisi, että Fiat Pandalla voi kevyesti ajella kahtasataa. Se ken uskoo, saa myös syyttää itseään.

Kuulumme pieneen kansaan ja kulttuuriin. Olemme olleet vähän kuin renkikan-saa, jonka jäsenet tuntevat itsensä noloiksi liiallisesta esillepanosta. Eivätkä poliittikkomme ole vuosien varrella kovin vetävästi maailman kokouksissa käyttäneet. Vasta kun oikein ruvetaan potkimaan, nousemme vastustamaan.

Mutta nyt alkaa kaikua kummia. Euroopan Unionissa näyttään pärjättävän paremmin kuin aikaisemmissa kansainvälisissä yhteisöissä. Ruotsalaiset veljemme ihmettelevät kadehtien, miksi Suomi saa asioitaan esille enemmän kuin Ruotsi ja miksi johtajiemme mielipiteet noteerataan tarkemmin kuin heidän. Vaikka ovat sentään vanhaa viikinki- ja suurvaltakansaa.

Voisiko tämäkin suomalaisten uusi tuleminen johtua siitä, ettemme lupaa liikoja eurooppalaisissakaan kuvioissa.

pajen